

[Hanne Reintoft.]

demokrati og ender med at oprette et politi.“

Med hensyn til det af hr. Poul Dam fremsatte dagsordensforslag må jeg for det første sige, at endnu er vi jo ikke kommet så vidt, at det er nødvendigt at stå og vedtage grundlovens bestemmelser en gang til. For det andet er vi ikke interesseret i at hænge unavngivne smågrupper ud, og for det tredje er det jo ganske tydeligt, at politiets adfærd er skærpet så alvorligt under denne minister og denne regering, at vi ikke kan have nogen som helst tillid til, at en revision af reglerne skulle varetage grundlovens bestemmelser bedre. Dagsordensforslaget er enten intet-sigende, eller også er det egnet til misbrug, hvorfor vi vil undlade at stemme om det.

Otto Mørch: Jeg tror, vi er mange i dette høje ting, i denne lovgivende forsamling, der særlig efter fru Hanne Reintofts indlæg er ret stærkt interesseret i at få slået fast over for befolkningen, at netop medlemmerne af denne lovgivende forsamling naturligvis må være dybt interesseret i, at de love, som vi laver, overholdes, og derfor også må være interesseret i, at den institution, politiet, som man har udrustet som samfundets ordensmagt, som man har givet beføjelser til opretholdelse af ro og orden, og som man har givet beføjelser til at påse, at love og vedtægter efterleves, at netop denne institution så også får mulighed for at løse sine samfundsvigtige opgaver. Naturligvis skal dette arbejde udføres inden for de givne rammer for politiets virksomhed, det gælder ikke mindst — det vil jeg gerne understrege — reglerne for magtmidlernes anvendelse, og politiet må naturligvis affinde sig med fuld offentlighed under sit arbejde. Trædes der ved siden af, gås der videre i anvendelsen af magtmidler, end den enkelte situation kræver og fordrer, ja, så må naturligvis enhver polititjenestemand stå til ansvar for sine handlinger. Sådan har det altid været, og sådan bør det fortsat være i et demokratisk retssamfund som vort.

Da jeg har erfaring både som demonstrationsdeltager og som polititjenestemand, vil jeg gerne knytte et par bemærkninger til dagens debat om demonstrationerne.

Den aktuelle situation med de mange demonstrationer, hovedsagelig vel på udenrigspolitisk baggrund, har vist mig, at særlig ungdommen tilsyneladende har behov for demonstrationer som politisk udtryksmiddel, men der er dog også mange unge, som finder, at der er mere effektive veje at gå for at blive hørt. Jeg vil gerne sige, at det er i orden, at man bruger demonstrationsformen, og jeg skal som tidligere ret ivrig demonstrationsdeltager gerne erkende, at en demonstration kan være en meget markerende udtryksform, der kan samle interesse og samle tilslutning. Men en demonstration kan også virke stik modsat sin hensigt i samme øjeblik, der tages ulovlige midler som hærværk, vold mod tjenestemand og lignende i anvendelse.

De store arbejderdemonstrationer, som man kendte under massearbejdsløshedsperioderne, var velorganiserede til trods for den naturlige bitterhed, der gjorde sig gældende blandt de arbejdsløse. Mange af dagens demonstranter kunne efter min mening lære demokratiske demonstrationsformer af den tids demonstranter. Gik man over strengen, tog man den fulde konsekvens heraf uden at kny, man var ikke så pivet dengang, og datidens demonstranter erkendte, at politiet naturligvis måtte gøre sin pligt som ordensmagt, hvis ikke alt skulle ende i kaos. Man vidste også blandt disse demonstranter, at mange af politifolkene havde stor sympati med demonstranternes sociale krav.

For mange arbejderdemonstrationer har det været karakteristisk, at demonstrationernes værdige forløb helt afhæng af demonstrationsledernes myndighed og demokratiske ansvarsfølelse. Det var vel i 1956, at et medlem af det høje ting lige herudenfor sendte en titusindtallig skare hjem i ro og orden; ved denne demonstrations leders i alt fald aktuelle myndighed lykkedes det at gennemføre en massedemonstration helt